

Sags Behandling ikke maa give Anledning til nogen som helst Uro i vort Erhvervsliv. Hvad enten Sagen kan gennemføres i Dag eller senere — jeg ønsker den hurtigt fremmet —, mener jeg, der ingen Anledning er for vort legitime Bankvæsen til at blive nervøs —, fordi denne Sag i Dag foreligger. Jeg skal dermed anbefale Lovforslaget til hurtigt Fremme.

Martin Hansen: Forinden jeg siger et Par Ord om selve Lovforslaget, ønsker jeg at knytte et Par Bemærkninger til den Tale, den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Andreasen) holdt, og hvori han sagde, at en af de vanskeligste, ja, maaske den vanskeligste Opgave, der var overladt til den nuværende Regering, var at løse Landmandsbank-Sagen. Det skinnede ogsaa igennem den højtærede Ministers Tale ved Forelæggelsen, at det var noget, han havde arvet. Det er for saa vidt rigtigt, at det er en Arv, og det samme kan vi for vort Vedkommende sige: Det var en Arv, vor Regering overtog i 1920. Men Forholdet er jo det, at vi er fælles om Skaden, thi det Spil og den Spekulation, som har foraarsaget alt dette, foregik jo før 1920, og det faldt i den forrige Regerings Lod at raade Bod paa de Ulykker og Vanskeligheder, som opstod deraf. Nu sagde den højtærede Erhvervsminister ved Forelæggelsen, at der var betydelige Samfundsinteresser knyttet til Banken. Ja, det er saa sandt, det er netop det, der er, og det, der altsaa skulde bedømmes den Gang, da vi stod og skulde ordne Landmandsbank-Sagen, var netop, paa hvilken Maade man bedst kunde skaane Erhvervslivet, skabe Mulighed for Arbejde og skabe Tryghed i vort Pengevæsen. Nu kan man jo mene, hvad man vil, men hvis man paa det Tidspunkt var gaaet til en Likvidation, er man klar over, at saa havde det kostet uhyre store Summer, og jeg tror heller ingen turde tage Ansvaret derfor. Jeg ved vel, at Socialdemokraterne undlod at stemme, da denne Ordning blev truffet, men de tog heller ikke Ansvaret for at stemme imod den. Det gjaldt, som sagt, om at bedømme, hvordan der kunde raades Bod paa dette Forhold — jeg gentager, at det var det, vi i Arv efter Fædrene fik —, det maatte enhver Regering have taget Stilling til, og det maa ogsaa den nuværende højtærede Regering tage Stilling til.

Jeg kan heller ikke anerkende Rigthigheden af, hvad det ærede Medlem Hr.

Andreasen siger, at Socialdemokraterne har intet Ansvar for Valuta-Skatten. Thi hvordan skulde de kunne løbe fra det Ansvar bedre end vi andre, der har stemt for denne Skat, som netop blev en Nødvendighed paa Grund af de Brøst, der opstod i disse vilde Spekulationsaar, og som der skulde raades Bod paa. Nej, der er ingen her, der løber fra dette Ansvar, det synes jeg dog, det er rigtigt at understrege og betone.

I øvrigt skal jeg sige, at naar den højtærede Regering mener, at det vil være nødvendigt yderligere at udstrække Garantien i 5 Aar, kan vi efter de Oplysninger, den højtærede Minister fremsatte, og som for øvrigt ledsager Lovforslaget, og de Oplysninger, som forud er meddelt Partierne af Regeringen, tiltræde en saadan Forlængelse. Dog maa jeg sige, at vi ønsker en kort Udvalgsbehandling til nærmere Prøvelse af de foreliggende Oplysninger og Begrundelsen af Forslaget. I øvrigt vil jeg erindre om, at da den forrige Regering forelagde Forslag om Garanti, gik det ud paa, at Garantien skulde gælde til 1930, fordi vi mente, at der maatte en længere Tid til, for at Banken kunde afvikle disse Forhold.

Naar man nu ser paa alle disse Nedskrivninger, det være sig af Aktier eller udestaaende Fordringer o. s. v., maa man sige, at det er jo gamle Ting, hvor altsaa Værdierne bestandig er gaaet ned, og derved fremkommer de store Tab. Det er jo i Virkeligheden hele Krigstidens foruroligende Virkning paa vort økonomiske Samfund, der her skal raades Bod paa, og jeg kan ikke se andet, end at der staar alle Partier med deres Ansvar. Man kan ikke tillægge den forrige Regering Skylden for, at det gik galt med Landmandsbanken — som i og for sig ikke er en Landmandsbank, men snarere en Industribank —, nej, tværtimod, det var et sørgeligt Resultat af hele det vilde Spil, der var foregaaet, som den forrige Regering fik at raade Bod paa. Jeg understreger ogsaa, at naar vi nu staar overfor, at Værdierne yderligere maa nedskrives, gaar Regeringen den Vej at foreslaa, at Statsgarantien udvides, og det gør selvfølgelig Regeringen, fordi den anser det for at være den eneste fremkommelige Vej til at skabe den Ro og Tryghed i vort Erhvervsliv, som vi alle maa tilstræbe. Vi kan være enige med den højtærede Minister i, at de vanskelige Forhold, der siden efter har været for Erhvervslivet, og ogsaa den stærke Stigning af Kronen har bevirket, at denne